

సిపిఐ(ఎం)కు
ఓటెయ్యండి

వామపక్షాల్ని బలపర్చండి

భిన్న ధృవాల భారతం

అంతులేని సంపద x కఠిక దారిద్యం

16వ లోక్ సభ ఎన్నికల ప్రచార కరపత్రం 2014

తమ విధానాలు అభివృద్ధి కారకాలని అటు కాంగ్రెస్ ఇటు బిజెపి జబ్బులు చర్చుకుంటున్నాయి. ఈ అభివృద్ధి ఫలాలు ఎవరికి దక్కాయి ? ఈ అభివృద్ధిని సాకారం చేయటానికి చమటోడ్డిన ప్రజలకు చేరాయా ?

ప్రభుత్వ విధానాలు ఏ మేరకు సఫలమయ్యాయి అన్నది తెలుసుకోవాలంటే ప్రజల జీవన ప్రమాణాలను పరిశీలించటం కంటే మెరుగైన కొలమానం దొరకదు. కార్మికులు, రైతులు, పేదలు, పిల్లలు, మహిళలు, దళితులు, మైనారిటీలు, ఆదివాసీ ప్రజల జీవన ప్రమాణాల్లో వచ్చే మార్పులే అభివృద్ధి దశ దిశలను నిర్ధారించే ప్రమాణాలు. గత రెండు దశాబ్దాలుగా అమలు జరుగుతున్న ఆర్థిక విధానాలను ఈ కొలమానంతో చూస్తే మనకు ఏమి కనిపిస్తోంది ?

భారత ఆర్థిక వ్యవస్థను శాసిస్తున్న కొన్ని కంపెనీలు, ఆ కంపెనీలను తమ గుప్పిట్లో పెట్టుకున్న వేళ్లమీద లెక్కించగలిగిన కుటుంబాలు సంపద గత రెండు దశాబ్దాల్లో ఎన్నో రెట్లు పెరిగింది. సమాజంలో అత్యధిక ఆదాయం పొందే వర్గాలకు చెందిన ప్రజానీకం కూడా పెద్దఎత్తున సంపద కూడబెట్టగలిగింది. దీనికి భిన్నంగా అత్యధిక ప్రజానీకం జీవితాల్లో ఈ రెండు దశాబ్దాలు ఆదాయాలు పతనం, భూమి కోల్పోవటం వంటి సంఘటనలతో నిండిపోయాయి. శ్రామిక వర్గ ఆదాయాల్లో కొద్ది పాటి మెరుగుదల కూడా లేని పరిస్థితిని కనిపిస్తోంది.

ఈ కింద ఇచ్చిన కొద్ది పాటి వివరాలు రూపొందుతున్న భిన్న ధృవాల భారతానికి నిదర్శనాలు.

పోగుపడుతున్న సంపద

ఇక్కడ ప్రస్తావించిన అంకెలన్నీ ఆయా కంపెనీల అధికారిక పత్రాల నుండి సేకరించినవే. టాటా కంపెనీ ఆస్తులు 1990లో రు.10,922 కోట్లు ఉంటే 2012-13 నాటికి అది రు.5,83,554 కోట్లకు పెరిగింది. ఇదే కాలంలో రిలయన్స్ కంపెనీ అన్నదమ్ములు ముఖేష్, అనిల్ అంబానీ కంపెనీల ఆస్తులు కలిపి) ఆస్తులు రు.3167 కోట్ల నుండి రు. 5 లక్షల కోట్లకు చేరుకున్నాయి.

1991 -2012 మధ్య కాలంలో జాతీయ ఆర్థిక వ్యవస్థలో పెట్టుబడి నిల్వలు నాలుగు రెట్లు పెరిగితే ప్రైవేట్ కంపెనీల పెట్టుబడి నిల్వలు మాత్రం తొమ్మిది రెట్లు పెరిగాయి. అంటే జాతీయ ఆర్థిక వ్యవస్థ పెరుగుదల కంటే వేగంగా ప్రైవేటు కంపెనీల ఆస్తులు, ఆదాయాలు పెరిగాయి.

పోగుపడుతున్న సంపదను కొలిచేందుకు మరో కొలమానం ప్రైవేటు కార్పొరేట్ రంగం సంపాదిస్తున్న లాభాలు. ఈ లాభాలే ప్రైవేటు పెట్టుబడిదారుల చేతుల్లో పొదుపు నిల్వలుగా మారుతున్నాయి. స్వాతంత్ర్యానంతరం నుండి 1991 వరకు ప్రైవేటు కంపెనీల లాభాలు కేవలం రెండు శాతంగా ఉంటే 1991 -2007-08 మధ్య కాలంలో ఈ లాభాలు 9.4 శాతానికి పెరిగాయి. తర్వాతి కాలంలో ఆర్థిక వ్యవస్థ మందగించినా వీరి లాభాల రేటు మాత్రం 8 శాతానికి అటు ఇటుగా కొనసాగుతోంది.

హురున్ నివేదిక ఏటా ప్రపంచంలోని అత్యంత సంపన్నుల జాబితా తయారు చేస్తుంది. 2013లో రూపొందించిన నివేదిక ప్రకారం భారతదేశంలో డాలరు బిలియనీర్లు 53 మంది ఉంటే 2014 సంవత్సరానికిగాను వీరి సంఖ్య 70కి చేరింది. ఒక్క సంవత్సరం తేడాలోనే 17 మంది నూతన శతకోటిశ్వరులు పుట్టుకొచ్చారు దేశంలో. (డాలరు విలువ 63 రూపాయలు అనుకుంటే బిలియన్ డాలర్లు అంటే 6300 కోట్లు). వీరి సంపద దేశీయ కరెన్సీ రూపాయల్లో లెక్కిస్తే మరింత పెరుగుతుంది.

ఈ 70 మంది శతకోటీశ్వరుల ఆదాయం మొత్తం లెక్కిస్తే 390 బిలియన్ డాలర్లు ఉంటుంది. అంటే రూపాయల్లో 24 లక్షల కోట్ల రూపాయలు. భారత దేశ స్థూల జాతీయోత్పత్తిలో ఇది నాల్గోవంతు. అంటే మొత్తం జాతీయ సంపదలో 25 శాతం సంపద కేవలం 70 మంది వ్యక్తుల చేతుల్లో కేంద్రీకృతమై ఉంది. అందులో కూడా పైనన్న 10 మంది సంపద లెక్కిస్తే స్థూల జాతీయోత్పత్తిలో 6శాతం ఉంటుంది. (దాదాపు 15 లక్షల కోట్ల విలువైన సంపద) భారతదేశంలో శతకోటీశ్వరుల నికర ఆస్తులు గత పదిహేనేళ్లలో 12 రెట్లు పెరిగింది. ఈ పెరిగిన సంపద వరకు ఖర్చు పెడితే దేశంలో ఉన్న పేదరికాన్ని రెండు సార్లు నిర్మూలించవచ్చు.

అంతేకాదు. అంతకంటే ఎక్కువగా అప్రకటిత ఆస్తులు ఉన్నాయి. ఈ ఆస్తులను దేశం బయటికి తరలించారు. ఇటువంటి అక్రమ ఆర్థిక లావాదేవీల వల్ల భారత ఆర్థిక వ్యవస్థకు రు.20.92 లక్షల కోట్ల మేర నష్టం వాటిల్లినట్లు స్వయంగా ప్రభుత్వమే పార్లమెంట్కు తెలియచేసింది. ఇందులో 1948 - 2008 మధ్య నాలుగు దశాబ్దాల్లో 9.64 లక్షల కోట్ల మేర నష్టం వస్తే 2008-2010 మధ్య కాలంలో 11.28 లక్షల కోట్ల నష్టం వచ్చింది. అంటే గత నలభై ఏళ్లలో ఎంత నల్ల ధనం దేశం విడిచి బయటకెళ్లిందో అంతకంటే ఎక్కువ నల్లధనం ఈ రెండేళ్లలో దేశం విడిచి వెళ్లింది. ఇది ప్రభుత్వం చెప్పిన లెక్క. ఇతర సంస్థలు వేసిన లెక్కలైతే దీనికి మూడింతలు ఉన్నాయి.

మరి ప్రజల సంగతి ఏమిటి ?

ఒకవైపున అంతులేని సంపద పోగుతుపడుతుంటే మరోవైపున నిష్పదారిద్ర్యం కేంద్రీకృతమవుతోంది. గ్రామీణ ప్రాంతాల్లో నివశించే ప్రజల్లో 80 శాతానికి పైగా ప్రజలు 2011-12 నాటి లెక్కల ప్రకారం రోజుకు 50 రూపాయలు కూడా ఖర్చు పెట్టలేని స్థితిలో ఉన్నారు. పట్టణ ప్రాంతంలో 45 శాతం ప్రజలు ఇదే పరిస్థితిలో ఉన్నారు. మొత్తం దేశంలోని శ్రామికవర్గంలో 93 శాతం శ్రామికులు ఏమాత్రం సామాజిక భద్రత లేని అసంఘటిత రంగంలో ఉన్నారు.

సగటు మనిషి ఆరోగ్యంగా ఉండటానికి తీసుకోవాల్సిన ఆహారం మోతాదు కంటే తక్కువ మోతాదులో ఆహారం తీసుకుంటున్న వారి సంఖ్య గ్రామీణ ప్రాంతంలో 80 శాతం ఉంటే పట్టణ ప్రాంతాల్లో 64 శాతం ఉన్నారు. దేశం అర్ధికంగా అభివృద్ధి చెందిన ఈ కాలంలోనే ప్రజలకు అందుబాటులో ఉండే తలసరి ఆహారపదార్థాల లభ్యత తగ్గిపోయింది. అత్యధిక ప్రజానీకం అర్ధాకలి కోరల్లో చిక్కుకుంటున్నారు. 2013లో విడుదల చేసిన ప్రపంచ ఆకలి సూచికలో మొత్తం 199 దేశాల్లో భారతదేశం 94వ స్థానానికి దిగజారింది.

60 శాతం మహిళలు రక్తహీనతతో బాధపడుతుంటే ఐదేళ్ల వయసు లోపున్న బాలబాలికల్లో సగం మంది ఆరోగ్య ప్రమాణాల మేరకు ఉండాల్సిన బరువు కంటే తక్కువ బరువుతో ఉన్నారు.

ప్రజారోగ్య వ్యవస్థ నామమాత్రంగా ఉండటంతో దేశంలో ఏటా 56000 మంది మహిళలు ప్రసవించే సమయంలో చనిపోతున్నారు. 2012 సంవత్సరంలో న్యూమోనియా, డయేరియా వంటి సాధారణ రోగాలకే 17 లక్షల మంది బాలబాలికలు తమ 5వ పుట్టిన రోజు జరుపుకోకుండానే మరణించారు. దేశంలో 33 కోట్ల ఇళ్లు ఉంటే అందులో 57 శాతం ఇళ్లకు రక్షిత తాగునీటి సదుపాయం లేదు. 53 శాతం ఇళ్లకు లావెటరీ సదుపాయం లేదు.

స్వాతంత్ర్యం వచ్చి 66 సంవత్సరాలు అవుతున్నా 26 శాతం ప్రజలు కనీస అక్షరాస్యతకు నోచుకోని పరిస్థితి ఉంది. మనకంటే ఎక్కువ జనాభా ఉన్న చైనాలో నిరక్షరాస్యులు కేవలం 4.1 శాతం కాగా శ్రీలంకలో 9.1 శాతం మాత్రమే. 2013 సంవత్సరానికి గాను విడుదల చేసిన మానవాభివృద్ధి నివేదికలో మొత్తం 180 దేశాల్లో భారతదేశం 136వ స్థానంలో ఉంది.

సామాజిక తరగతుల వారీగా చూస్తే ఈ అవకాశాల నిరాకరణ, ప్రాథమిక సదుపాయాల లోపం మరింత దారుణంగా కనిపిస్తోంది. మహిళలు, దళితులు, ఆదివాసీ

ప్రజలు మరింత హీనమైన స్థితిలో జీవనం కొనసాగిస్తున్నారు. ఈ తరగతుల ప్రజలు అటు ఆర్థికంగా సామాజికంగా అణచివేతకు, అవకాశాల నిరాకరణకు గురవుతుంటే దళిత, ఆదివాసీ మహిళలు మూడు రకాలుగా ఇటువంటి నిరాకరణకు అణచివేతకు గురవుతున్నారు. కేవలం ఒక దళిత లేదా ఆదివాసీ కుటుంబంలో సభ్యులు కావటమే ఈ బహుళపక్ష దోపిడీకి గురవటానికి కారణం.

ఇక్కడ ప్రస్తావించిన రెండు రకాల అంకెలు గమనిస్తే మన ముందు భిన్న ధృవాల భారతం ఆవిష్కృతం అవుతుంది. ఒకవైపున సంపద నిరంతరం పోగుపడుతున్న భారతం, మరోవైపున రోజురోజుకు సాధారణ జీవన ప్రమాణాలు దిగజారుతున్న నిరుపేద భారతం మన కళ్లముందు కనిపిస్తోంది.

దేశం ఆర్థిక సంక్షోభాన్ని ఎదుర్కొంటుంది అంటున్నప్పటికీ సంపన్నుల సంపద నిరంతరం పెరుగుతూ పోవటానికి దోహదం చేస్తున్న ఆ ప్రత్యేక పరిస్థితులు ఏమిటి ? పేదలను మరింత పేదలుగా మారుస్తున్న ఆ పరిస్థితులు ఏమిటి?

కొద్ది మంది చేతుల్లో అంతంత సందప కేంద్రీకృతం కావటానికి గల కారణాలు ఏమిటి? కార్పొరేట్ కంపెనీలు తమ ఆదాయాలను అంత పెద్దఎత్తున పెంచుకోవటానికి అవకాశం కల్పిస్తున్న పరిస్థితులు ఏమిటి? అవే పరిస్థితుల్లో సాధారణ ప్రజలు తమ ఆదాయాలు పెంచుకోవటం అంటుంచి నష్టపోయే పరిస్థితులు ఎందుకు వస్తున్నాయి ? కనీసం ఈ కార్పొరేట్ కంపెనీలు తమ ఆదాయాల స్థాయికి అనుగుణంగా పన్నులు చెల్లిస్తున్నారా? కనీసం ఆ పన్నులతో అయితే ప్రజల జీవితాలు బాగు చేసే ప్రణాళికలు రూపొందించవచ్చు కదా !

అదుపులేని లాభాలు - అంతులేని దోపిడీ

కార్పొరేట్ కంపెనీలకు అంత పెద్దఎత్తున లాభాలు పోగుపడటానికి అనేక కారణాలు ఉన్నాయి. అడ్డు అదుపు లేకుండా శ్రమశక్తిని దోచుకోవటం ఇందుకు ఒక

కారణం. పరిశ్రమల్లో పోగుతుపడుతున్న సంపదలో వేతనాలు 20 శాతానికి పైగా తగ్గిపోవటం ఈ కాలంలో ముఖ్యమైన పరిణామం. 1980-81లో మొత్తం ఉత్పత్తి అయ్యే విలువలో 30.28 శాతం కార్మికుల వేతనాల కింద వెచ్చిస్తే 1992-93 నాటికి ఇది 19.20 శాతానికి, 2010-11 నాటికి మరింత దిగజారి 12.16 శాతానికి పడిపోయింది. ఈ వేతనాల పతనంతో పాటు ఉద్యోగావకాశాలు కుచించుకుపోవటంతో ఈ కాలంలో వేతనాలు స్థబ్దతకు లోనయ్యాయి. అంటే కార్మిక వేతనాల పతనం కంపెనీల లాభాల పెరుగుదలలో ప్రధాన పాత్ర పోషిస్తున్నది అని అర్థం చేసుకోవచ్చు. ఉత్పత్తిలో అన్ని దశల్లోనూ కాట్రాక్టు కార్మికుల నియామకం, కాజువల్ కార్మికుల నియామకం వంటి పరిణామాల ద్వారా ఈ మార్పు సాధ్యం అవుతోంది. సంఘటిత రంగంలో కూడా శాశ్వత పని స్వభావం కలిగిన ఉద్యోగాల్లో 50 శాతానికి పైగా ఉద్యోగాలు అటు ప్రైవేటు ప్రభుత్వరంగ సంస్థలతో సహా కాంట్రాక్టు కార్మికులతో నిండిపోతున్నాయి. ఈ కేటగిరి కింద నియమితమైన కార్మికులకు ఎటువంటి రక్షణలు, భద్రతలు ఉండవు. ఈ రకమైన అధిక ఉత్పాదకత, నామమాత్రపు వేతనాలు అన్న స్థితిని శాశ్వతం చేయటానికి బిజెపి, కాంగ్రెస్లు కార్మిక సంస్కరణల పేరిట కార్మికులకు రక్షణలు కల్పించే చట్టాలన్నింటినీ రద్దు చేయాలని ప్రతిపాదిస్తున్నారు. యుపిఎ 1 హయాంలో ప్రత్యేక ఆర్థిక మండలాల చట్టంలో కార్మిక సంఘాలపై నిషేధం విధించాలని ప్రయత్నిస్తే వామపక్షాలు అడ్డు తిరగటంతో ప్రభుత్వ వ్యూహం పారలేదు. కానీ గుజరాత్లో మోడీ ప్రభుత్వం కార్మిక చట్టాలు, కార్మిక సంఘాలను నిషేధిస్తూ నియమ నిబంధనలు ఆమోదించింది.

అదుపులేని లాభాలు - ప్రకృతి వనరుల దోపిడీ

నయా ఉదారవాద ఆర్థిక విధానాల్లో భాగంగా పెద్దఎత్తున ప్రైవేటు పెట్టుబడులు ముందుకు రావటంతో ఆర్థికాభివృద్ధి సాధ్యం అయ్యిందని ప్రభుత్వం చెప్పుకొంటోంది. కానీ నిజానికి ఈ ప్రైవేటు పెట్టుబడులను ప్రోత్సహించటానికి ప్రభుత్వం పెద్దఎత్తున రాయితీలు, తాయిలాలు ఇచ్చింది. ఈ రాయితీలు, తాయిలాలు మరోవైపున పెట్టుబడిదారుల

చేతుల్లో సంపద రూపంలో పోగుపడుతున్నాయి. నిరంతరం ఆదాయం వచ్చే రంగాలు - మౌలిక సదుపాయాల రంగం, రియల్ ఎస్టేట్ రంగం, గనులు, భూములు ఇతర ప్రకృతి వనరులు వంటి వాటిని ప్రైవేటు కార్పొరేట్ రంగానికి అప్పణంగా అప్పగించి తద్వారా ఆయా రంగాల్లో ఆదాయం పొగుపడటానికి దోహదం చేస్తోంది. క్రమేణా ఈ ప్రభుత్వ వనరులు, ఉమ్మడి వనరులన్నీ ప్రైవేటు సంపదగా మారిపోతుంది. కెజి బేసిన్ గ్యాస్, 2జి కుంభకోణం, బొగ్గు గనుల కేటాయింపుల కుంభకోణం, వంటి అనేక లావాదేవీల్లో పని చేస్తున్న సూత్రం ఇదే. ఈ విధంగా అంబానీ, మిట్టల్, టాటా, ఇతర కంపెనీలు ప్రకృతి వనరులను దోచుకోవటం ద్వారా తమ సంపద పెంచుకుంటున్నారు. ఈ దోపిడీకి ప్రభుత్వమే విధానాలు రూపొందించి సహకరిస్తోంది. గుజరాత్ లో అదానీ కంపెనీ మోడీ ప్రభుత్వంతో కుమ్మక్కై లాభాలు సంపాదించిన వైనం ఇదే. ముంద్రా ఓడరేవు, ముంద్రా ప్రత్యేక ఆర్థిక మండలి ప్రాజెక్టుల పేరుతో కారుచౌకగా అదానీ కంపెనీ భూములు సేకరించి రియల్ ఎస్టేట్ ప్రాజెక్టులకు అత్యంత ఎక్కువ ధరలకు అమ్మటం ద్వారా ఈ కంపెనీ లాభాలు సంపాదించింది.

పన్నులా ? తాయిలాలా ?

ప్రపంచంలో అతి తక్కువ పన్నులు విధించే దేశాల్లో భారతదేశం ఒకటి. గత రెండు దశాబ్దాల్లో ఒక పద్ధతి ప్రకారం ఈ కాస్త పన్నులను కూడా మరింత తగ్గించి వేశారు. ప్రభుత్వ వ్యయాన్ని కుదించారు. స్థూల జాతయోత్పత్తిలో పన్నుల వాటా శక్తిమంతమవుతున్న దేశాల సరసన పోల్చి చూస్తే మరింత దారుణంగా ఉంది. బ్రెజిల్ స్థూల జాతయోత్పత్తిలో పన్నుల వాటా 24.5 శాతం, దక్షిణాఫ్రికాలో 26.5 శాతం ఉంటే భారతదేశంలో కేవలం 15 శాతం మాత్రమే ఉంది.

అనేక రకాలైన ప్రత్యక్ష పన్నులను ప్రభుత్వం తొలగించటమో తగ్గించటమో చేసింది. సంపద పన్ను, వారసత్వపు సంపదపై పన్ను, బహుమతులపై పన్నులను దాదాపు రద్దు చేసింది. ఆదాయపు పన్ను ప్రపంచంలో అతి తక్కువ స్థాయికి తగ్గించింది. ఫలితంగా

భారతదేశంలో పన్నుల వ్యవస్థ ప్రపంచంలోనే అత్యంత ప్రగతినిరోధక పన్నుల వ్యవస్థగా మారింది. ఇక్కడ మొత్తం పన్నుల ద్వారా వచ్చే ఆదాయంలో ప్రత్యక్ష పన్నులు - సంపదపై విధించే పన్ను - ద్వారా వచ్చే ఆదాయం కేవలం 37.7 శాతం మాత్రమే. దీనికి భిన్నంగా ప్రపంచ పెట్టుబడిదారీ విధానానికి దేవాలయం అని చెప్పుకునే అమెరికాలో మొత్తం పన్నుల ఆదాయంలో ప్రత్యక్ష పన్నుల ద్వారా వచ్చే ఆదాయం 75 శాతంగా ఉంది. మరోవైపున భారతదేశంలో పేద ప్రజలు పరోక్ష పన్నుల ద్వారా పన్నుల ఆదాయంలో సింహభాగాన్ని భరిస్తున్నారు. ఈ పరోక్ష పన్నులు నిత్యావసర సరుకులపై విధించటంతో ఈ భారం నుండి ప్రజలు తప్పించుకునే అవకాశమే లేదు.

పన్ను మినహాయింపు బహుమతులు

ఈ కొద్ది పాటి పన్నులు కూడా వసూలు చేయకుండా ఏదో ఒక సాకుతో వాయిదావేయటం, రద్దు చేయటం, తగ్గించటం ఈ మధ్య కాలంలో ప్రభుత్వ విధానంగా మారింది. ఈ విధానం వార్షిక బడ్జెట్ పత్రాల్లో “ కోల్పోయిన పన్నుల ఆదాయం” అన్న శీర్షికన కనిపిస్తోంది. ప్రభుత్వ అధికారిక లెక్కల ప్రకారమే 2008-09 నుండి 2012-13 ఆర్థిక సంవత్సరాల కాలంలో ప్రభుత్వం కార్పొరేట్ వర్గాలకు, అధిక ఆదాయ వర్గాలకు, సంపన్నులకు ఇచ్చిన వివిధ రకాలైన పన్ను రాయితీలు, మినహాయింపులు, రద్దులు వంటి విధాన నిర్ణయాల పర్యవసానంగా గత ఐదేళ్ల కాలంలో 23.84 లక్షల కోట్ల రూపాయల ప్రభుత్వ ఆదాయం నష్టపోయింది. కేంద్ర ప్రభుత్వం విధించే పన్నుల ద్వారా రావాల్సిన ఆదాయంలో రాయితీల కారణంగా 2008-09 ఆర్థిక సంవత్సరంలో రు. 4.4 లక్షల కోట్లు నష్టపోగా, 2009-10 ఆర్థిక సంవత్సరంలో రు. 5.02 లక్షల కోట్లు, 2010-11 ఆర్థిక సంవత్సరంలో రు. 4.6 లక్షల కోట్లు, 2011-12 ఆర్థిక సంవత్సరంలో రు. 5.34 లక్షల కోట్లు నష్టపోగా 2012-13 ఆర్థిక సంవత్సరానికి ఈ నష్టం రు. 5.74 లక్షల కోట్లుగా అంచనా వేయబడింది.

ఇంత పెద్దఎత్తున లక్షల కోట్ల విలువైన రాయితీలు, మినహాయింపులు పొందుతున్నా దేశంలోని గుత్తపెట్టుబడిదారీ వర్గం ఈ రాయితీలు ఉపయోగించుకుని

దేశంలో పరిశ్రమలు పెట్టి ఆర్థిక వ్యవస్థ సామర్థ్యం పెంచడానికి బడులు పెట్టుబడులు, ఉద్యోగాలు విదేశాలకు ఎగుమతి చేయటంలో నిమగ్నమై పోయింది. ఒకవైపున జాతీయ ఆర్థిక వ్యవస్థను గాడిలో పెట్టడానికి విదేశీ ప్రత్యక్ష పెట్టుబడులు కావాలని ప్రభుత్వం కోడై కూస్తుంటే మరోవైపున దేశీయ కంపెనీలే విదేశాల్లో గణనీయమైన సంఖ్యలో ప్రత్యక్ష పెట్టుబడులు పెడుతున్నాయి. 2008-2009 నుండి 2013-14 ఆర్థిక సంవత్సరాల కాలంలో భారతదేశం నుండి 100 బిలియన్ డాలర్లు దేశీయ పెట్టుబడులు విదేశాలకు తరలి వెళ్లాయి. (బిలియన్ డాలర్లు అంటే 6300 కోట్లు అని పైన చెప్పుకున్నాము. అంటే రు.6,30,00 కోట్ల విలువైన పెట్టుబడులు దేశం వదిలి వెళ్లాయి) 2013 ఏప్రిల్ - జనవరి 2014 మధ్య కాలంలో భారతదేశం నుండి 29.4 బిలియన్ డాలర్ల ప్రత్యక్ష పెట్టుబడులు విదేశాలకు తరలి వెళ్లాయి. మరో రకంగా చెప్పాలంటే ప్రభుత్వం పారిశ్రామిక వర్గాలకు ఇస్తున్న అన్ని రకాల పన్ను రాయితీలు, ఇతర సబ్సిడీలు దేశంలో పారిశ్రామికరంగంలో కదలిక తేవటానికి బదులుగా విదేశాల్లో పారిశ్రామిక రంగాన్ని శక్తివంతం చేయటానికి ఉపయోగపడుతున్నాయి. ఈ కార్పొరేట్ కంపెనీలకున్న లాభార్జన ధ్యేయం దేశంలో ఉపాధి అవకాశాలు సృష్టించాలన్న ధ్యేయం కంటే ఎంతో శక్తివంతంగా పని చేస్తోంది.

పేదలపై భారాలు

ధనవంతులకు, మహా సంపన్నులకు రాయితీలు, తాయిలాలు ఇస్తున్న ప్రభుత్వం మరో వైపున సామాజిక ఆర్థిక అభివృద్ధికి దోహదం చేసే సబ్సిడీలు, ప్రణాళిక వ్యయంపై కోత విధిస్తోంది. దాంతో విద్య, వైద్యం, ఆహార భద్రత, సాగునీరు, గ్రామీణ ప్రాంతాల అనుసంధానం వంటి ప్రజల జీవితాలపై ప్రత్యక్ష ప్రభావం చూపించగలిగే రంగాలు నిధుల లేమితో కుంటిపడక నడుస్తున్నాయి. దీంతో సామాన్య ప్రజల జీవితాల్లో సంక్షోభం మరింత తీవ్రతరం అవసాగింది. పోయిన ఏడాదితో పోల్చి చూస్తే ప్రస్తుత బడ్జెట్లో సామాజిక రంగాలకు కేటాయించే నిధుల్లో 28650 కోట్ల రూపాయల మేర కోత

విధించారు. ఎరువుల సబ్సిడీలో కోత వలన పెరిగిన ఎరువుల ధరల భారం, నిరంతరం పెరుగుతున్న డీజిలు పెట్రోలు ధరల మోత సామాన్యుడి బ్రతుకు చిందరవందర చేస్తున్నాయి. వీటన్నిటి మూకుమ్మడి పర్యవసానంగా రైతులు ఆత్మ హత్యలకు పాల్పడుతున్నారు.

సంపన్నులకు సహాయం చేస్తే బిగువ వర్గాలకు ప్రయోజనాలు అన్న వాదన బండారం

ధనవంతులు సంపన్నులు కావటానికి సహాయం చేస్తే తద్వారా పెరిగిన సంపదలో కొంత భాగం సాధ్యమైనంత త్వరగా జల్లెడ బొట్ల లాగా పేదలకు చేరుతుంది అని నయాఉదారవాద సిద్ధాంతం బోధిస్తోంది. ఈ సిద్ధాంతం ముసుగులోనే ప్రభుత్వాలూ ప్రకృతి వనరులు, ప్రభుత్వ వనరులను కారుచౌకగా కార్పొరేట్ కంపెనీలకు అప్పగిస్తోంది. ఈ కరపత్రంలో ఇచ్చిన అంతులేని ఆర్థిక అసమానతల గురించి స్థితి కూడా పై వాదనలో డొల్లతనాన్ని వెల్లడి చేస్తోంది. నయా ఉదారవాద వ్యవస్థలో సంపన్నులు మహా సంపన్నులవుతారు. పేదలు నిరుపేదలవుతారు. ఎందుకంటే ఈ వ్యవస్థ పన్నిన వ్యూహమే అటువంటిది.

కాంగ్రెస్, బిజెపి రెండు పార్టీలు ఈ సూత్రాలకు కట్టుబడి వ్యవహరిస్తున్నాయి. ఈ రెండు పార్టీలు కేంద్రంలో అధికారంలో ఉన్న సమయంలోనూ, అధికారాల్లో ఉన్న రాష్ట్రాల్లోనూ ఈ బోగస్ సిద్ధాంతాన్ని అమలు చేస్తున్నాయి. రెండు దశాబ్దాల పాటు ఈ విధానాలు అమలు చేసిన తర్వాత పేదల పట్ల సంపన్నుల ఏహ్య భావం, అవమానాలు, చెరబాట్లు తప్ప ఏమీ కిందకు చేరటం లేదు.

ఈ బోగస్ జల్లెడ బొట్ల సిద్ధాంతాన్ని తిరగదోడాలి. దీన్ని వెనక్కు కొట్టగలం. కార్పొరేట్ దోపిడీకి స్వస్తి చెప్పగలిగే ప్రభుత్వం భారతదేశానికి కావాలి. సంపన్నులపై పన్నులు విధించగల శక్తి గల ప్రభుత్వం కావాలి. ఆర్థిక సామాజిక అసమానతలు తగ్గించి ప్రజలందరికీ సమన్యాయం అందుబాటులోకి తేగలిగిన ప్రభుత్వం కావాలి. ఉపాధి కల్పన

లక్ష్యంగా అభివృద్ధి వ్యూహాలను రూపొందించే ప్రభుత్వం కావాలి. ప్రజారోగ్యం, ప్రభుత్వ విద్య, ఆహార భద్రత, ప్రజోపయోగమైన మౌలిక వసతుల నిర్మాణం వంటి విధానాలు అమలు చేయగల ప్రభుత్వం కావాలి. తద్వారా ఆర్థికాభివృద్ధి, సమానత్వం రెండూ ఒకే విధాన లక్ష్యాలగా మార్చగలిగిన ప్రభుత్వాన్ని సాకారం చేసుకోవాలి.

ఘోషనామకం: ఘోషనామకం.

సమానత్వం, సామాజిక న్యాయం గల

భారతాన్ని నిర్మించుకోండి.

లోకీక ప్రజాతంత్ర ప్రత్యామ్నాయం కోసం

సిపిఐ(ఎం)కు ఘోషనామకం.

వామపక్షాలను బలపర్చండి

వెల : ₹ 2/-

ప్రతులు : 10,000

ప్రచురణ కర్త :

**భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ (మార్క్సిస్టు) తరపున
జె. జయరాం, హౌస్ నెం. 1-1-60/2, యం.బి.భవన్,
ఆర్టిసి క్రాస్ రోడ్స్, ముషీరాబాదు, హైదరాబాద్ -20**